

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně **Mgr. J.K.**, zastoupené Mgr. Ing. Janem Lerchem, advokátem se sídlem Plzeň, Bedřicha Smetany 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti osoby zúčastněné na řízení Radka Kudrny, bytem Babylon 69, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2013, č.j. DSH/13811/12,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2013, č.j. DSH/13811/12, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.342 Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ing. Jana Lercha, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2013, č.j. DSH/13811/12 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo „podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,“ zrušeno rozhodnutí Obecního úřadu Babylon (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 10.8.2012, č.j. 138/2010 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) a řízení bylo zastaveno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo „podle § 142 odst. 1 správního řádu“ vysloveno, že „na pozemku – pozemkové parcele parc.č. 198 v katastrálním území Babylon se nachází veřejně přístupná účelová komunikace, která zajišťuje komunikační potřebu, tedy příjezd a přístup, k pozemku – stavební parcele parc.č. 75 v katastrálním území Babylon, jakož i k budově č.p. 72, která je na tomto pozemku postavena, pozemku – pozemkové parcele parc.č. 157/1 v katastrálním území Babylon, na kterém je umístěna výměňková stanice, včetně prostoru umožňujícího obsluhu této výměňkové stanice, pozemku – stavební parcele parc.č. 63 v katastrálním území Babylon, jakož i k budově č.p. 51, která je na tomto pozemku postavena, k pozemku – pozemkové parcele parc.č. 197 v katastrálním území Babylon, pozemku – stavební parcele parc.č. 60 v katastrálním území Babylon, na kterém je umístěna část budovy č.p. 52, pozemku – stavební parcele parc.č. 481 v katastrálním území Babylon, na kterém se rovněž nachází část budovy č.p. 52, jakož i k budově č.p. 52, která se nachází na pozemcích – stavebních parcelách parc.č. 60 a parc.č. 481 v katastrálním území Babylon, a to v rozsahu zaznamenaném v nákrese, který tvoří přílohu tohoto rozhodnutí“.

II.

Žaloba.

Žalobkyně žalobu odůvodnila tím, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena na svém právu užívat veřejně přístupnou účelovou komunikaci, která zajišťuje přístup a příjezd k nemovitostem ve vlastnictví žalobkyně, konkrétně k domu č.p. 72 v obci Babylon, postaveném na pozemku číslo parcely st. 75, a k pozemkům čísla parcel st. 75 a 157/1 v katastrálním území Babylon. V případě napadeného rozhodnutí se jedná již o druhé rozhodnutí žalovaného o téže záležitosti. Prvoinstanční orgán rozhodoval v této věci již jednou, rozhodnutím ze dne 20.1.2011 určil, že pozemek - stavební parcela číslo 60 v katastrálním území Babylon slouží jako veřejně přístupná účelová komunikace. K odvolání vlastnice pozemku rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 2.5.2011 tak, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu zrušil a věc vrátil k novému projednání. V odůvodnění tohoto (prvního) rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že ze spisového materiálu bylo prokázáno, že část pozemku číslo parcely 60 byla dlouhodobě (nejméně od roku 1966) užívána jako pozemní komunikace. Žalovaný v tomto rozhodnutí uzavřel, že byla prokázána komunikační potřeba, strpění konkludentního souhlasu a fyzická existence pozemní komunikace. Žalovaný jako odvolací orgán v odůvodnění tohoto rozhodnutí výslovně uvedl, že část pozemku číslo parcely 60 v katastrálním území Babylon je veřejně přístupnou účelovou komunikací, zajišťující nutnou komunikační potřebu pro vyjmenované pozemky a stavby v katastrálním území Babylon. Důvodem pro zrušení tohoto (prvého) rozhodnutí prvoinstančního rozhodnutí bylo, že žalovaný uložil prvoinstančnímu orgánu, aby provedl přesnou specifikaci té části účelové komunikace, která nutnou komunikační potřebu zajišťuje, aniž by docházelo k nadbytečnému potlačení vlastnického práva vlastnice pozemku. Prvoinstanční orgán se dále měl vyrovnat se skutečností, že od pozemku číslo parcely 60 v katastrálním území Babylon byl v mezidobí oddělen pozemek číslo parcely 198, na kterém se právě nachází předmětná účelová komunikace. Žalovaný na závěr uvedl, že prvoinstanční orgán je vázán právním názorem odvolacího orgánu. V navazujícím řízení prvoinstanční orgán vydal prvoinstanční rozhodnutí. V tomto rozhodnutí v plné míře respektoval právní názor žalovaného vyslovený v rozhodnutí ze dne 2.5.2011. Obecní úřad určil, že se na pozemku – pozemkové parcele číslo parcely 198 v katastrálním území Babylon nachází veřejně přístupná účelová komunikace, která zajišťuje komunikační potřebu pro nemovitosti blíže specifikované ve výroku

rozhodnutí, v rozsahu stanoveném v příloze předmětného rozhodnutí. Prvoinstanční orgán tedy respektoval právní názor žalovaného vyjádřený v předchozím kasačním rozhodnutí a postupoval podle pokynů, které mu dal žalovaný jako odvolací orgán ve svém rozhodnutí ze dne 2.5.2011. V napadeném rozhodnutí však žalovaný svůj právní názor radikálně změnil. Ačkoli prvoinstanční orgán plně respektoval právní názor žalovaného vyjádřený v předchozím zrušujícím rozhodnutí, žalovaný sám se tímto svým právním názorem neřídil. Znenadání došel k závěru, že předmětný pozemek nesplňuje kritéria veřejně přístupné účelové komunikace. Žalovaný však neuvedl žádné své úvahy, které ho vedly ke změně právního názoru, takže jeho rozhodnutí lze označit jako překvapivé, které zasahuje do právních jistot žalobkyně i ostatních účastníků správního řízení, a v tomto smyslu je i nepřezkoumatelné. Žalobkyně uvedla, že má za to, že i když nelze vyloučit změnu právního posouzení správního orgánu v průběhu řízení, musí mít tato změna nějaké důvody, například změnu judikatury správních soudů, případně Ústavního soudu, změnu skutkových okolností, a podobně. Navíc tato změna právního názoru musí být řádně odůvodněna tak, aby důvody, proč k ní došlo, byly z odůvodnění rozhodnutí seznatelné. Způsob, jakým postupoval žalovaný v tomto řízení, nese znaky svévolného výkonu veřejné moci, kdy nejsou respektovány právní jistoty a legitimní očekávání účastníků řízení, což je v právním státě nepřípustné. Účastníci správního řízení mají plné právo předpokládat, že o stejné právní otázce bude orgány veřejné moci rozhodováno stejně, zejména pak v případě, že se jedná o jeden a tentýž správní orgán. Podle názoru žalobkyně by již tato neodůvodněná změna právního názoru postačovala jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobkyně však považuje napadené rozhodnutí za nesprávné i z důvodu, že žalovaný jako odvolací orgán ignoroval dosavadní skutková zjištění z celého předcházejícího řízení. Ve správním spisu jsou založeny situační plány vytvořené na základě stavu katastrálních map v letech 1947, 1983 a 2010. Z těchto listin je zřejmé, že veřejná komunikace, jejíž omezení se žalobkyně ve správním řízení domáhala, od nepaměti existovala, což koneckonců žalovaný připustil i ve svém rozhodnutí ze dne 2.5.2011. Ze stavu katastrální mapy v roce 1983 je patrné, že veřejná komunikace vedla po pozemku číslo parcely 150 v katastrálním území Babylon, a tento pozemek byl v užívání tehdejšího Místního národního výboru Babylon. Po leteckém snímkování provedeném právě v roce 1983 však byla část pozemku číslo parcely 150, po níž vedla sporná veřejná komunikace, oddělena a sloučena s pozemkem číslo parcely st. 60, nicméně tato část pozemku byla dále užívána jako veřejně přístupná komunikace až do doby, kdy se vlastníkem tohoto pozemku stala paní A.B. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že paní A.B. (odvolatelka) chce dosáhnout možnosti umožnit přístup přes dotčený pozemek pouze pro konkrétní osoby, a to zbudováním závoru, kterou by obsluhoval personál Hotelu Praha. Žalovaný tedy v podstatě akceptoval fakt, že vlastník pozemku, na němž leží veřejně přístupná komunikace, tuto komunikaci přehradí závorou a sám rozhodne, komu umožní na komunikaci přístup a komu nikoli. Takový postup je však u veřejně přístupných komunikací nepřípustný, neboť veřejně přístupnou komunikaci může každý bezplatně užívat, bez ohledu na vlastnické právo ke komunikaci. Žalovaný tedy zastavení řízení o určení existence veřejně přístupné komunikace odůvodnil tím, že vlastník pozemku si přeje komunikaci uzavřít. Takový důvod je však nepřípustný i při respektování vlastnického práva vlastníka pozemku, protože prvoinstanční rozhodnutí vymezuje veřejně přístupnou komunikaci pouze na malé části dotčeného pozemku. Na této části pozemku přitom existovala veřejně přístupná komunikace od nepaměti, takže její další existence nemůže být závislá na svévoli vlastníka pozemku, neboť i ochrana vlastnického práva má své limity, mimo jiné ochranu práv třetích osob a veřejný zájem.

III.

Vyjádření žalovaného.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že v mezidobí, od vydání prvního rozhodnutí o odvolání do vydání napadeného rozhodnutí se změnila některé okolnosti, které mají na předmětnou věc podstatný vliv. Po prozkoumání předložených podkladů v novém odvolacím řízení se dospělo k závěru, že předmětný pozemek nesplňuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace v souladu se zákonnými ustanoveními a dále že není v pravomoci správního orgánu rozhodovat o tom, jaká část z daného pozemku se má stát veřejně přístupnou účelovou komunikací, což také bylo v napadeném rozhodnutí odůvodněno. Své zdůvodnění nad rámec uvedený v napadeném rozhodnutí žalovaný dále opírá o stanovisko Veřejného ochránce práv (které v době vydání původního rozhodnutí o odvolání ještě nebylo publikováno), který ve svém sborníku Veřejné cesty - místní a účelové komunikace (rok 2011, k dispozici na www.ochrance.cz) uvádí, že účelová komunikace musí být zřetelná (v terénu patrná) cesta určená k užití vozidly a chodci pro účel dopravy. Dále žalovaný argumentuje ustanovením § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, který výslovně uvádí, že pozemní komunikace tj. i účelová komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že na základě prozkoumání podkladů lze předmětný pozemek chápat jako zpevněnou plochu bez vymezení jakékoli komunikace (např. obrubníkem či jinou strukturou povrchu). Z popsaného vyplývá, že účelová komunikace tedy musí být v terénu zřetelná dopravní cesta. V případě jedné velké zpevněné plochy však nelze určit, kde se na ní dopravní cesta (dopravní koridor) nachází. Dále má žalovaný za to, že vymezením trajektorie účelové komunikace na předmětném pozemku, došlo k tak razantnímu zásahu do vlastnických práv, který nemá ze strany prvoinstančního orgánu oporu v zákoně, a že již toto nešlo zhojit jiným postupem, než že musel žalovaný rozhodnutí prvoinstančního orgánu zrušit, byť se tento držel právního názoru žalovaného uvedeným v předchozím odvolacím řízení. Skutečnost, kdy si vlastník na hranici svého pozemku osadí závoru, nelze kvalifikovat tak, že zamezil veřejnému přístupu na pozemek, když není jednoznačně určeno, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Za takové situace se zcela reálně nabízí možnost, umožnit přístup přes pozemek zřízením věcného břemene pro vymezený okruh uživatelů. Tak jak bylo v odůvodnění rozhodnutí účastníkům řízení doporučeno. V neposlední řadě žalovaný upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2012, č. j. 1 As 32/2012, (v době vydání prvotního rozhodnutí o odvolání ještě nebyl rozsudek publikován), v němž soud uvádí, že pokud se někdo domáhá přístupu po soukromém pozemku ke své nemovitosti pro sebe, nebo pro uživatele nemovitosti, tedy domáhá se přístupu pro uzavřený okruh uživatelů, spíše to svědčí k závěru, že se jedná o snahu domoci se zřízení věcného břemene. A na tuto situaci dopadá také tento případ, kdy se majitel penzionu Magda domáhá přístupu ke své nemovitosti pro sebe a pro uživatele této nemovitosti, tedy pro uzavřený okruh uživatelů. V duchu závěrů citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tak spíše než o užívání pozemku jakožto účelové komunikace se jedná o užívání pozemku na základě věcného břemene, tedy o oblast soukromého práva. I k této skutečnosti je pak nutné při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlídnout.

IV.

Replika žalobkyně.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že žalovaný tvrdí, že ke změně jeho právního názoru na charakter sporné komunikace došlo z důvodu změny okolností, k níž došlo mezi 2.5.2011 a 16.1.2013. K tomu žalobkyně uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí žádná taková změna okolností nevyplyvá, a z tohoto hlediska je tedy rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Kromě toho žalovaný ani ve svém vyjádření neuvádí, jaké (změněné) okolnosti byly důvodem radikální změny jeho právního názoru na charakter sporné komunikace. Prvoinstanční orgán nerozhodoval o tom, jaká část daného pozemku se má stát veřejně přístupnou účelovou komunikací, jak uvádí žalovaný ve svém vyjádření. Ze správního spisu je naopak patrné, že veřejně přístupná účelová komunikace zde existovala od nepaměti, a rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu pouze došlo k nápravě dřívějšího chybného úředního postupu, kdy reálně existující veřejně přístupná komunikace přestala existovat právně. Žalobkyně nemůže souhlasit ani s argumentací rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2012, č. j. 1 As 32/2012. Žalobkyně se nedomáhá přístupu po soukromém pozemku ke své nemovitosti pro sebe a pro uzavřený okruh uživatelů. Potenciální hosty penzionu Magda nelze v žádném případě považovat za uzavřený okruh uživatelů, penzion je otevřen pro všechny hosty, žádný uzavřený okruh uživatelů neexistuje.

V.

Posouzení věci soudem.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní rád správní (dále jen „s.ř.s.“), soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, rozhodl o věci samé bez jednání.

Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.

Z ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu, podle kterého, jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků, lze dovodit, že odvolací orgán může řízení zastavit toliko tehdy, pokud je zde důvod pro zastavení řízení. Vzhledem k tomu, že podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, je možné správní řízení zastavit pouze tehdy, je-li naplněn důvod pro zastavení řízení stanovený zákonem. Zastavit správní řízení proto není možné z jiných než zákonných důvodů.

Zákonné důvody pro zastavení správního řízení, které nebylo zahájeno z moci úřední, vymezuje § 66 odst. 1 písm. a) až h) správního řádu. Správní orgán zastaví řízení zaprvé tehdy, jestliže žadatel vzal svou žádost zpět; jestliže je žadatelů více, musí se zpětvzetím souhlasit všichni žadatelé; ve sporném řízení správní orgán řízení nezastaví, pokud se zpětvzetím odpůrce z vážných důvodů nesouhlasí. Zadruhé tehdy, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná. Zatřetí tehdy, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné

vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Začtvrté tehdy, jestliže žadatel ve stanovené lhůtě nezaplatil správní poplatek, k jehož zaplacení byl v řízení povinen. Zapáté tehdy, jestliže zjistí překážku řízení podle § 48 odst. 1 správního řádu. Zašesté tehdy, jestliže žadatel zemřel nebo zanikl, pokud v řízení nepokračují právní nástupci nebo pokud není více žadatelů, anebo zanikla-li věc nebo právo, kterého se řízení týká; řízení je zastaveno dnem, kdy se správní orgán o úmrtí nebo zániku žadatele nebo o zániku věci nebo práva dozvěděl. Zasedmé tehdy, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou. V souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu může další důvody pro zastavení řízení stanovit zvláštní zákon.

Správní orgány jsou v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu povinny v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádaly s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Může-li správní orgán zastavit správní řízení pouze z důvodu stanoveného zákonem, je povinen v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, podle jakého ustanovení jakého právního předpisu správní řízení zastavuje. Současně je povinen uvést, z jakých podkladů lze dovodit, že jsou zde skutečnosti odůvodňující zastavení řízení, a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu ustanovení, umožňujícího zastavení řízení.

Jak vyplývá z obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný vůbec neuvedl, podle jakého ustanovení jakého právního předpisu správní řízení zastavil, z jakých podkladů dovodil, že jsou zde skutečnosti odůvodňující zastavení řízení, jak tyto podklady hodnotil. V logické souvislosti s tím v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybějí úvahy, kterými byl žalovaný veden při výkladu ustanovení, umožňujícího zastavení řízení. Žalovaný sice opřel svůj výrok o ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, avšak je nutné si uvědomit, že toto ustanovení nestanoví podmínky, za kterých je odvolací orgán oprávněn řízení zastavit. Není-li dán některý ze správním řádem stanovených důvodů pro zastavení řízení (§ 66 odst. 1 správního řádu) nebo jiný důvod stanovený zvláštním zákonem, nemůže odvolací orgán postupovat podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Ač žalovaný dospěl k závěru, že zákonné podmínky pro zastavení řízení splněny byly, neuvedl přezkoumatelným způsobem důvody, které jej k učinění jeho závěru vedly. Soud zásadně přezkouvává v rozsahu žalobních bodů závěry odvolacího orgánu, které ohledně předmětu správního řízení v odůvodnění napadeného rozhodnutí zaujal. Pokud odvolací orgán nesplnil povinnosti uložené v § 68 odst. 3 správního řádu, nejsou zde závěry, které by bylo možné v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí přezkoumat. Zaujetí těchto závěrů je proto nezbytnou podmínkou možnosti soudního řízení o žalobě. Soud není oprávněn odůvodnění napadeného rozhodnutí v neprospěch žalobce v soudním řízení doplňovat a dohledávat skutečnosti odůvodňující zákonnost výroku napadeného rozhodnutí namísto žalovaného. Tím, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, byla žalobkyně zároveň zkrácena na možnosti relevantním způsobem proti žalovaným nevysloveným závěrům brojit.

Žalovaný v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „K zastavení řízení musel odvolací správní orgán přistoupit z důvodu zjištění, že předmětný pozemek svým charakterem nesplňuje kritéria veřejně přístupné účelové komunikace“.

Na tomto místě je nezbytné si uvědomit, že napadeným rozhodnutím došlo k zastavení řízení vedeného podle § 142 odst. 1 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.

Bylo-li ve správním řízení spornou otázkou, zda se na předmětném pozemku nachází či nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, nemohl se stát závěr žalovaného o tom, že se na předmětném pozemku nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, důvodem pro zastavení řízení. Institut zastavení řízení je institutem, jímž dochází ke skončení správního řízení, pro některou ze zákonem stanovených překážek, aniž by správní orgán přistoupil k posouzení věci samé. Dospěl-li žalovaný k závěru, že se na předmětném pozemku nenachází veřejně přístupná komunikace, posoudil věc samu, a proto nemohl z tohoto důvodu přistoupit k zastavení řízení. Mohl v takovém případě nanejvýš postupovat podle § 90 odst. 1 písm. b) či c) správního řádu. Samozřejmě při respektování ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, tj. náležitě svůj závěr odůvodnit, zejména uvedením toho, jaké konkrétní podmínky pro existenci veřejně přístupné účelové komunikace v současné době vymezené konstantní judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu nebyly naplněny a na základě jakých důkazů k tomuto svému závěru, odlišnému od svého původního a od názoru prvoinstančního orgánu, dospěl.

Vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím došlo k zastavení správního řízení, mohl soud přezkoumávat toliko zákonnost postupu při zastavení řízení. Soud se proto nemohl zabývat věcí samou, tj. zda se na předmětném pozemku nachází či nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, neboť výrok napadeného rozhodnutí neodpovídá věcnému posouzení předmětu řízení.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí nebylo náležitě odůvodněno, soud jej zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Odůvodnění neprovedení navržených důkazů.

Soud neprovedl žádný ze žalobkyní navržených důkazů, neboť provedení těchto důkazů nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení.

Žalobkyně měla ve věci samé plný úspěch, a proto jí soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když advokát jménem žalobkyně podal žalobu a repliku k vyjádření žalovaného, ve výši 3.100 Kč za úkon, tj. 9.300 Kč za tři úkony právní služby. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem tři úkony, a proto soud přiznal žalobkyni částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.142 Kč, náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 15.342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. dubna 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová